

РЕШЕНИЕ

№ 29368

гр. София, 22.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав, в
публично заседание на 14.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **7463** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 от АПК във вр. с чл.172 ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на В. Р. К., ЕГН: [ЕГН] със съдебен адрес: [населено място] [улица], ет.3, офис 8, чрез адв. Б. М. срещу Заповед за прилагане на ПАМ № GRAM- 1322914 от 29.05.2026 г. издадена от Л. Х. А., на длъжност младши инспектор към РУ-гр. Д., ОДМВР Г., с която е приложена принудителна административна мярка на основание чл.171, т.1, б. 3) ГГ – временно отнемане на СУМПС на водач, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

В жалбата се излагат подробни съображения за незаконосъобразност на оспорената ЗППАМ. Моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалвания административен акт.

В съдебното заседание жалбоподателят, редовно призован явява се лично и се представлява от адв. Б. М., която поддържа жалбата и излага доводи за незаконосъобразността на оспорения акт и основателността на жалбата. Претендира разноси по делото.

Ответникът – Л. Х. А., на длъжност младши инспектор към РУ- [населено място], ОДМВР- Г., редовно призован, не се явява и не се представлява.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

На 29.05.2026 г. срещу В. Р. К. е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) GA № 4835262 за това, че на същата дата около 21:40 часа, в обл. Г., общ. Д., път ПП I-5 e85 ПРИ КМ. 126+900М в посока на движение от гр. В.Т. към Г. управлявал лек автомобил марка „Ш. О.“, с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на П. Н. Д., като при извършената проверка се

установило, че лице, което не е собственик управлява МПС при липса на сключен договор за задължителна застраховка гражданска отговорност на автомобилистите. Извършеното нарушение е квалифицирано по чл. 638, ал. 3 от Кодекса на застраховането. Разпоредбата предвижда съответното административно наказание за лице, което не е собственик и управлява моторно превозно средство, във връзка с чието притежаване и използване няма сключен и действащ договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите.

На същата дата - 29.04.2026г., въз основа на съставения АУАН GA № 4835262 е издадена ЗППАМ № GRAM-1322914 от Л. Х. А., длъжност младши инспектор към РУ- [населено място], ОДМВР- Г., с която след извършена справка с ОДЧ при РУ-Д. и масивите на МВР се установява, че автомобила е със служебно прекратена регистрация от 21.04.2026 г. и е приложена принудителна административна мярка на основание чл.171, т.1, б. 3) ГГ – временно отнемане на СУМПС на водач, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

По делото е приета административната преписка и допълнително представени писмени доказателства от ответника по делото, свързани с компетентността на органа, издал оспорената заповед.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена чрез административния орган, в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, подадена е от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима.

По същество, същата е основателна по следните съображения:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Настоящият състав приема, че оспореният акт е издаден при неправилно приложение на материалния закон.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на обжалвания административен акт обхваща преценката дали ли са установените от административния орган релевантни юридически факти (изложени като мотиви в акта) и доколко същите се субсумират в посочената като правно основание за неговото издаване правна норма, съответно - следват ли се разпоредените с акта правни последици.

Правното основание, на което е издадена оспорената заповед, както се посочи по-горе, е разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „з“, „гг“ от ЗДвП. Нормата на чл. 171, т. 1, б. „з“, „гг“ от ЗДвП е категорична, че за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага ПАМ временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5. В разпоредбата на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП (изм. ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено да се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 месеца и с глоба 500 лева водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер. В конкретния случай мотивите на административния орган за прилагане на ПАМ са, че жалбоподателят управлявал път ПП I-5 е85

ПРИ КМ. 126+900М в посока на движение от гр. В.Т. към Г. лек автомобил марка „Ш. О.“, с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на П. Н. Д., което МПС било със служебно прекратена регистрация поради липса на задължителна застраховка „Гражданска отговорност“. Нарушението е квалифицирано по чл.140 ал.1 пр.1 ЗДвП- по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. В АУАН GA №4835262 от 29.05.2026г. е прието, че с деянието си В. Р. К. е нарушил разпоредбата чл. 638, ал. 3 от Кодекс за застраховането, според която лице, което не е собственик и управлява моторно превозно средство, във връзка с чието притежаване и използване няма сключен и действащ договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, се наказва с глоба от 400 лв.

Съгласно чл. 143, ал. 10 от ЗДвП служебно се прекратява регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането. Служебно прекратена регистрация на пътно превозно средство се възстановява служебно при предоставени данни за сключена застраховка от Гаранционния фонд по реда на чл. 574, ал. 6 или по желание на собственика след представяне на валидна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. По аргумент от разпоредбата на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП управлението на моторно превозно средство със служебно прекратена регистрация се приравнява на управление на нерегистрирано по надлежния ред МПС, поради което е налице фактическата хипотеза на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, която попада в приложното поле на чл. 171, т. 1, б. "з", "гг" от ЗДвП.

Безспорно е в конкретния случай, че нарушението е установено на 29.05.2026 г. около 21:40 часа съгласно представения по делото АУАН от 29.05.2026г. Видно от приложените по делото доказателства безспорно се установява, че на следващия ден 30.05.2026 г. в 10:10 часа е сключена застраховка „Гражданска отговорност“ за лекия автомобил „Ш. О.“, с рег. [рег.номер на МПС] съгласно представената с административната преписка застрахователна полица „Гражданска отговорност“ на автомобилистите със срок на застраховката от 10:10 часа на 30.05.2026 г. до 23:59 ч. на 29.05.2027 г.

Видно от приложените по делото доказателства собственикът на автомобила, респ. водача, не е бил уведомен за служебно прекратената регистрация на МПС по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, приложимо се явява разрешението, дадено с Тълкувателно постановление № 2 от 5.04.2023 г. на ОСС от НК на ВКС, Първа и Втора колегия на ВАС, по т. д. № 3/2022 г., което тълкувателно постановление не е загубило сила с оглед все още съществуващото нормативно задължение за такова уведомяване по чл.186, ал.2 във вр. с ал.1, т.8 от Наредба № I – 45 от 24.03.2000г. Съгласно посоченото Тълкувателно постановление, не се наказва с предвиденото в чл. 175, ал. 3 от Закона за движението по пътищата административно наказание водач, който управлява моторно превозно средство, чиято регистрация е служебно прекратена по реда на чл.143, ал.10 от Закона за движението по пътищата, без за това да е уведомен собственикът на моторното превозно средство. В мотивите на ТП № 2 от 5.04.2023г. на ОСС от НК на ВКС, Първа и Втора колегия на ВАС, е прието, че в случаите, когато няма доказателства, че прекратяването на регистрацията е било съобщено на собственика на МПС от отдел "Пътна полиция" или не се докаже по друг начин узнаването за служебното прекратяване на регистрацията, деянието по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП ще е несъставомерно от субективна страна, тъй като липсата на уведомяване води до незнанието на факт от обективната действителност, който принадлежи към състава на административното нарушение по чл. 175, ал. 3, предл. първо от ЗДвП. Прието е, че ако и уведомяването на собственика на МПС за служебно прекратената регистрация, да не е елемент от фактическия състав на прекратяването на регистрацията, а да представлява последващо действие, това

уведомяване има пряко отношение към субективния елемент на административното нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, като знанието за точната дата на дерегистрацията е от значение за субективната съставомерност на деянието. Съответно незнанието на факта за извършеното служебно прекратяване на регистрацията на МПС на основание чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, представлява незнание на фактическо обстоятелство, което принадлежи към състава на административното нарушение по чл. 175, ал. 3, предл. първо от ЗДвП, поради което липсва както умисъл, така и небрежност - незнанието на фактическото обстоятелство не се дължи на непредпазливост, а се явява резултат от неизпълнено административно задължение за уведомяване на собственика на МПС за служебно прекратената регистрация на автомобила.

При наличието на това установяване и с оглед безспорно установения факт, че на 30.05.2026г. незабавно след узнаване за дерегистрацията на автомобила са предприети необходимите действия по изпълнение на задължението на собственика установено с разпоредбата на чл. 483 ал.1 т.1 КЗ предвиждаща, че договор за застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите е длъжно да сключи всяко лице, което притежава превозно средство, което е регистрирано на територията на Република България. Сключен е договор за застраховка „Гражданска отговорност“ за лекия автомобил „Ш. О.“, с рег. [рег.номер на МПС] съгласно представената с административната преписка застрахователна полица „Гражданска отговорност“ на автомобилистите със срок на застраховката от 10:10 часа на 30.05.2026 г. до 23:59 ч. на 29.05.2027 г. С това действие следва да се приемат за изпълнени целите на наложената принудителна административна мярка изрично устеновани в чл. 22 ЗАНН, а именно предотвратяване и преустановяване на административните нарушения. Постигнат е целеният правен резултат, като е изпълнено установеното със закон задължение, да има сключен договор за застраховка гражданска отговорност и е преустановено административното нарушение довело до дерегистрация на процесното МПС и съответно до наложената принудителна административна мярка.

В случая, както се посочи, причината за служебното прекратяване на регистрацията на процесния автомобил е била отстранена незабавно след узнаването.

В този смисъл съдът намира, че оспорената заповед не съответства на целта на закона и е в противоречие с принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК. Принудителните административни мерки, каквато по дефиниция и по съдържание е приложената мярка по чл. 171, т. 1, буква „з“, „гг“ от ЗДвП, са форма на държавна принуда, налагащи неблагоприятни последици на адресата с цел постигане на правно определен резултат. Принудителните административни мерки по чл. 171 от ЗДвП не са санкция, а средство за предотвратяване и преустановяване на административни нарушения и за осигуряване безопасността на движението. Правният резултат, който законът цели с прилагането на ПАМ по чл. 171, т. 1 от ЗДвП, е осигуряване безопасността на движението по пътищата и преустановяване на нарушенията. От друга страна, обаче, разпоредбите на чл. 6, ал. 1 и ал. 5 от АПК регламентират като проявление на принципа за съразмерност задължение за административните органи да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Това от една страна, гарантира осъществяването на преследваната от закона цел, без да се надхвърля необходимото за нейното постигане, а от друга – прилагането на ограничителните мерки да се основава изключително на личното поведение на лицето. В случая причината за служебното прекратяване на регистрацията е била отстранена, поради което напълно безпредметно е отнемането на СУМПС на водача на този автомобил за срок до решаване на въпроса за отговорността му, но не за повече от 6 месеца, тъй като целите на ПАМ са постигнати, продължаващото действие на мярката „временно отнемане на СУМПС“ не допринася за постигане на целите на закона и представлява несъразмерно ограничаване на правата на жалбоподателя, в противоречие с принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК.

С оглед на изложеното съдът намира, че оспорената заповед е незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

По разноските:

С оглед изхода на спора основателно е искането на жалбоподателя за присъждане на разноси в размер на 5.11 евро- платена държавна такса и 500 евро - адвокатско възнаграждение, за което е приложено доказателство за реално плащане, съгласно посоченото от приложения Договор за правна помощ и съдействие, видно от който сумата от 500 евро е заплатена към момента на сключване на договора.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд София-град, III отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на В. Р. К., ЕГН: [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място] [улица], ет.3, офис 8, чрез адв. Б. М. срещу Заповед за прилагане на ПАМ № GРАМ-1322914 от 29.05.2026 г. издадена от Л. Х. А., на длъжност младши инспектор към РУ- [населено място], ОДМВР Г., с която е приложена принудителна административна мярка на основание чл.171, т.1, б. 3) ГГ – временно отнемане на СУМПС на водач, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

ОСЪЖДА Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи- Г. да заплати на В. Р. К., ЕГН: [ЕГН] от [населено място], сторените по делото разноси в размер на 505,11 евро.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. последно от ЗДвП.

СЪДИЯ: